

Els sindicats de treballadores i treballadors de l'ensenyament més representatius en els àmbits territorials de Catalunya (USTEC-STEs(IAC)), de les Illes Balears (STEI-I) i del País Valencià (STEPV-IV) es manifesten a favor de continuar la tasca de normalització lingüística iniciada normativament amb l'aprovació dels seus respectius Estatuts d'Autonomia i les lleis de normalització lingüística que intenten modificar una situació d'injusta discriminació de la llengua catalana. Remarquem que aquesta normalització no sols ha de remuntar segles d'arraconament, desprestigi i prohibició sinó també la mateixa situació jurídica actual, clarament desigualtaria: mentre que de l'oficialitat del castellà es deriva un deure constitucional de conèixer-lo que s'aplica a tots els ciutadans, de l'oficialitat del català no se n'ha deduït un deure similar, amb una evident discriminació jurídica i amb un greu desavantatge per a la generalització del seu coneixement i ús. La igualtat de tracte per a la cultura que és expressió de la llengua que la sustenta i, per tant, per als pobles que la representen, junt als altres pobles i cultures de l'Estat, d'Europa i del món, és un dret humà, lingüístic i polític inqüestionable que s'ha de garantir amb la tasca empresa per la normalització.

Els respectius processos de recuperació lingüística encetats han d'adreçar-se com a finalitat última a restablir els usos normals i històrics que ha tingut la llengua catalana al si de les societats catalana, il·lenca i valenciana fins que, per raó de la força, s'ha imposat el castellà com a única llengua oficial de l'Estat. És, per tant, indefugible que, més enllà dels drets lingüístics individuals preservats per les lleis, els catalanoparlants, 9 milions de persones, puguen exercir el seu dret a expressar-se i ser atesos en la seua pròpia llengua en tots i cadascun dels espais públics dels territoris en què el català és llengua cooficial. Si no s'assegura un coneixement general del català (des de les administracions públiques i el seu personal fins als mitjans de comunicació estatals i en tots els àmbits de la vida pública), és impossible que els ciutadans catalanoparlants puguen viure en el seu idioma als territoris on és llengua pròpia, tal com sí que ho poden fer els castellanoparlants no sols on el castellà és llengua pròpia sinó arreu de l'Estat espanyol. Aquest ple exercici no causa cap perjudici al castellà, llengua que té un espai propi plenament normalitzat i compta amb més de 400 milions de parlants, a més del suport dels estats dels quals és llengua oficial, amb la corresponent extensió d'usos a les instàncies polítiques internacionals.

Enfront, doncs, del monolingüisme espanyol que exalcen alguns grups de pressió, els sindicats sotasignats donen un especial suport als programes educatius que tenen com a finalitat que l'alumnat assoleisca una bona competència comunicativa en la llengua pròpia del país, el català, i els prepare per a un món multilingüe, independentment de quina siga la llengua familiar, perquè és aqueixa la funció de l'escola i perquè assegurar la competència lingüística de les llengües oficials d'un territori és el que contribueix a la desaparició de les desigualtats i al respecte de les llengües d'ús de cada individu que les habita.

Per aconseguir aquest objectiu cal desenvolupar les planificacions lingüístiques que s'han revelat arreu del món, en societats plurilingües, com les més adients, i que passen, necessàriament, per la utilització vehicular de la llengua més desfavorida socialment, la qual cosa no sols no va contra la llibertat lingüística de ningú, sinó que garanteix precisament aquesta llibertat lingüística a partir del seu coneixement.